

Arrest

nr. 130 977 van 7 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2014 in plaats van 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2014 in plaats van 13 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. DE POURCQ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 17 juli 2013 het Rijk binnen en diende op 25 september 2013 een asielaanvraag in. Op 5 februari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Chinese nationaliteit te bezitten, van Tibetaanse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Logo gelegen in het district Kandze, Sichuan provincie. U bent gehuwd en hebt drie dochters. U bent nooit naar school gegaan en leefde in Tibet steeds als semi-landbouwster en semi-nomade. In het jaar 2000 huwde u traditioneel de twee broers S. G. (...) (O.V. nummer (...)) en J. C. (...). In 2003 ontvluchtte uw echtgenoot S. G. (...) Tibet omwille van problemen met de politie naar aanleiding van zijn betrokkenheid bij een geldinzameling ten gunste van een offer aan de Dalai Lama. Uw echtgenoot belandde in India. Om uw echtgenoot te vervoegen in India, verliet u Tibet op vijftientwintigjarige leeftijd in het jaar 2007 samen met uw oudste dochter D. L. (...). U stak clandestien de Chinese grens met Nepal over en reisde door naar India. Uw tweede oudste dochter T. Y. (...) liet u achter bij de vader J. C. (...). Zij was toen nog te klein om de reis naar India te maken. T. Y. (...) krijgt momenteel geen scholing. U woonde samen met uw echtgenoot S. G. (...) en uw dochter in Dharamsala. Uw dochter gaat er heden naar school in de TCV (Tibetan Children Village) Upper Dharamsala. U en uw echtgenoot verkochten er op straat allerlei goederen. Omdat u geen vergunning bezat deze handel te drijven, kregen u en uw echtgenoot af en toe problemen met de lokale Indiase politie. U diende soms smeergeld aan hen te betalen om met rust gelaten te worden of soms werd uw koopwaar door de politie in beslag genomen. U kreeg in India uw derde dochter T. K. (...). In augustus 2012 verliet uw echtgenoot India om asiel aan te vragen in België. Hij diende hier een asielaanvraag in op 16 augustus 2012 en verkreeg op 28 november 2012 de vluchtelingenstatus. In België zouden vluchtelingen betere rechten krijgen, zo vernam u. U verliet India op 17 juli 2013 voor België samen met uw jongste dochter T. K. (...) om opnieuw uw echtgenoot te vervoegen in het kader van gezinshereniging. U reisde per vliegtuig vanuit Delhi naar Brussel. U had een visum gezinshereniging verkregen. Op 25 september 2013 diende u hier een eigen asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw inschrijving in de nelenkhang of het opvangcentrum voor Tibetaanse vluchtelingen in Kathmandu, een attest van het Office of the Reception Centre van Dharamsala, een foto van u genomen in Tibet, foto's van uw dochter achtergebleven in Tibet, foto's van uw andere kinderen, uw Identity Certificate, uw green book, de Laissez-passer van uw dochter, een kopie van het Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister ("BIVR") van uw echtgenoot en van uzelf neer tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2007 heeft u steeds tot uw vertrek in juli 2013 in India verbleven. U woonde er ononderbroken in Dharamsala waar u in uw levensonderhoud voorzag door paraplu's en sandalen of slippers te verkopen op straatmarkten. Uw dochter ging er ook naar school.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS, pp.8 en 9).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u af en toe problemen had met de lokale politie omdat uw straathandel verboden was. Soms kon u de politie afkopen, maar op andere keren nam de politie uw koopwaar in beslag. U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een persoonsgerichte vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U kende wel problemen met de lokale politie zo beweerde u, maar u verklaarde ook nooit te zijn aangehouden door de politie noch andere problemen te hebben gekend in India. U kende geen moeilijkheden met de Indiase bevolking (zie gehoorverslag CGVS, pp.9 en 10). Inzake uw problemen met de lokale politie, gaf u ook toe nooit een vergunning te hebben aangevraagd om uw straathandel te legaliseren. Dat dit u toch nooit zou worden afgeleverd (zie gehoorverslag CGVS, p.11), stoelt u enkel op een subjectief vermoeden en kan u geenszins staven. Nergens in uw asielaanvraag is er sprake van een dermate ernstige vorm van discriminatie ten aanzien van u als Tibetaan in India, dat het niveau van vervolging zou zijn bereikt. Bovendien belangt het gegeven dat u zonder toelating van de Indiase overheid straathandel dreef en daarom problemen kende met de lokale politie in de gemeenrechtelijke sfeer van het recht, waardoor uw hieraan gekoppelde moeilijkheden in India niet ressorteren onder de vluchtelingenconventie. Evenmin is er sprake van een risico op ernstige schade bij uw terugkeer naar India om deze reden. Dat u voorts India hebt verlaten om uw echtgenoot hier te vervoegen zoals u verklaarde op het CGVS (zie gehoorverslag, p.9), wijst er opnieuw op dat uw vertrek uit India niet voortkomt uit een vrees vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, maar uit de wens uw echtgenoot hier te komen vervoegen.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook (geel boekje) genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS, pp.8 en 9). U legde immers uw originele IC neer tijdens het gehoor op het CGVS. Uw IC bevat tevens een NORI- stempel. Een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Gezien u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ten slotte zijn de overige door u neergelegde documenten niet van die aard dat zij de beoordeling van uw asielaanvraag door het CGVS in positieve zin kunnen ombuigen. Immers tonen de kopie van uw inschrijving in de nelenkhang of opvangcentrum van Kathmandu slechts aan dat u als Tibetaanse vluchteling in Nepal arriveerde en werd geregistreerd door de Tibetaanse Regering In Ballingschap. Uw attest van het Office of the Reception Centre van Dharamsala en uw green book bevestigen dat u een verblijf kende in India en er ook werd geregistreerd. Uw foto's van uw dochters tonen uw familiebanden aan. Uw foto's genomen in Tibet tonen uw afkomst aan. Uw afkomst wordt niet ter discussie gebracht door het CGVS. Geen van bovengenoemde documenten vormen een bewijs van vervolging in India noch van een risico op ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar India.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u een duurzame relatie heeft met een in België erkende vluchteling."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift : "Standpunt Tibetaanse gemeenschap".

1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota: "*COI Focus China/India. De Tibetaanse gemeenschap in India, 11 maart 2014; COI Focus China/India/Tibet. Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013), 29 januari 2014; 'Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers', UNHCR, februari 2003.*"

1.3.3. Bij een schrijven van 1 juli 2014 voegt de verwerende partij een nieuwe update van de COI Focus "*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 26 juni 2014 toe, alsook: COI Focus "*China – Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland*" van 18 juni 2014, COI Focus "*China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*" van 18 juni 2014 en COI Focus: "*China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen*" (d.d. 18 juni 2014).

Over de gegrondheid van het beroep

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.1. Verzoekster beroept zich op de schending van de artikels 48/3 en 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.3. Verzoekster verklaart geboren te zijn op 11 oktober 1982 in Logo, Kandze in Tibet, China (VRC). Verzoekster is in 2007 naar India vertrokken. Verzoeksters eerste echtgenoot en haar dochter, alsmede haar ouders en zus, verblijven nog in haar dorp van afkomst Logo te Tibet. Verzoekster onderhoudt contact met haar familie, die van geen specifieke problemen melding maakt. Verzoekster legt hoewel

beperkt, aannemelijke verklaringen af over haar herkomst uit Tibet (gehoor p. 5-6, p. 11). Verzoekster woonde in een nomadenvlakte waar geen Chinezen aanwezig zijn en verklaart dat haar hukou werd ingetrokken, hetgeen mogelijk is zodat aannemelijk is dat zij geen Chinese documenten heeft. Alhoewel niet geadstrueerd middels documenten, kan aan verzoekster het voordeel van de twijfel wat betreft haar Chinese nationaliteit en herkomst worden verleend.

2.4. Verzoekster legt een onvertaalde kopie van een attest van het Reception Centre Kathmandu, een origineel attest van het Reception Centre Dharamsala en haar onvertaald origineel Green Book, neer. Aldus kan blijken dat verzoekster door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse wordt beschouwd. Verzoeksters identiteit, nationaliteit en etnische herkomst zijn aangetoond.

2.5. Verzoekster legt haar originele Identity Certificate (IC) voor, voorzien van een NORI-stempel, uitgereikt op 30 juni 2012 en 10 jaar geldig tot 29 juni 2022. Verzoekster is in het kader van gezinshereniging naar België gekomen.

2.6. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien uit de toegevoegde landeninformatie kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken en politieke activisten, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten. Dit wordt door verzoekster evenmin gesteld. Integendeel verzoeksters familie heeft geen problemen met de Chinese autoriteiten.

Verzoeksters vertrek naar India was niet ingegeven om redenen van vrees voor vervolging maar om haar (tweede) echtgenoot te volgen die reeds voordien naar India was gegaan (gehoor p. 6). Verzoekster stelt dat haar man toen gevlucht is omdat hij geld in het dorp had ingezameld voor de Dalai Lama en de leider in Kandze hiervoor moest onderduiken (gehoor p. 11). Indien haar vader en andere echtgenoot dientengevolge nooit problemen hebben ondervonden met de Chinese autoriteiten, dan is echter niet volledig uit te sluiten dat verzoekster bij een terugkeer onrechtstreeks in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten kan komen te staan.

2.7. Hoe dan ook, zoals verzoekster zelf stelt, heeft zij zich sinds 2007 gevestigd in India tot haar vertrek naar België. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekster volhoudt dat ze thans omwille van haar echtgenoot in China mogelijk vervolging vreest, dan is gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India het eerste land van asiel.

2.7.1. Immers verzoekster had bescherming in India waar zij ongemoeid en veilig heeft verbleven en kon werken. Verzoekende partij betwist dit en meent dat India in de praktijk geen beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie noch dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verweer is dan ook in essentie gericht tegen haar verblijfsstatus in en terugkeermogelijkheden naar India. Verzoekster kan echter op dit punt niet weten te overtuigen. Immers voor zover zij niet naar China wil terugkeren, heeft verzoekster een legaal verblijf in India en kan zij ook naar dit land terugkeren.

2.7.2. Verzoekster verklaart dat ze problemen had met de politie bij het verkopen van goederen op straat, wat evenwel niet kan verbazen nu verzoekster geen vergunning had (gehoor p. 7). Verzoekster kan niet beweren dat straatverkoop door de politie werd verboden of slechts getolereerd mits corruptie, nu zij nooit getracht heeft een vergunning te bekomen (gehoor p. 11) zodat het feit dat haar handel niet reglementair was, aan haar eigen nalatigheid te wijten is. Voor het overige verklaart verzoekster haar man te zijn gevolgd naar België. Verzoekster had voorts geen problemen in India, en licht toe dat ze ook nooit opgepakt werd door de politie (gehoor p. 9-10). Verzoekster verklaart asiel aan te vragen omdat zij in België maar een witte kaart voor een jaar heeft via haar echtgenoot en het gemakkelijker is met een kaart van vijf jaar, wat louter redenen zijn van administratieve aard verbonden aan haar verblijftoestand in België in het kader van gezinshereniging.

2.8. Wat India betreft stelt de "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die

niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en “*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*”. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en is dit beleid niet in de wet verankerd, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“*Information Pertaining Tibetan Nationals*”).

2.9. Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk en niet doeltreffend genoeg is. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* (hierna: RC) een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “*long term staying Tibetans*” in de praktijk “gemakkelijk” verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een Special Entry Permit (SEP)-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen volgens zowel de SP (Politie) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht doorgaans ook zonder enig probleem een “*Long Term Stay RC*”. Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen nu zij sinds 2007 zonder problemen in India verbleef, geen problemen verklaarde inzake haar verlenging en zelfs een IC kon bekomen op basis van haar RC waardoor haar verblijf in India minstens tot 2022 wordt gegarandeerd.

2.10. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 60 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat in India de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en verzoekster zelf een IC heeft die geldig is tot 2022.

2.11. Verzoeksters argumenten inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de “*COI Focus*” “*CHINA/INDIA*” “*De Tibetaanse gemeenschap in India*”, blijkt dat de Indiase *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Overigens betreft het door verzoekster aangehaalde rapport de situatie in Nepal en niet in India.

2.12. *De facto* kan uit de “*COI Focus*” “*CHINA/INDIA/TIBET*” “*Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*” aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijke drukings- of afschrikingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was, dit na meer dan een halve eeuw genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoekster toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

2.13. Verzoekster voert in het verzoekschrift voorts aan dat er sprake is van “*moeilijkheden om huisvesting te vinden en een deftige tewerkstelling, corruptie van de politiediensten en machthebbers in India en een vorm van intolerantie t.o.v. Tibetaanse vluchtelingen*” doch heeft geen enkel concreet, persoonlijk incident in deze verklaard zodat haar beweringen theoretisch blijven. Integendeel indien verzoekster moeilijk werk vindt, dan verklaart zij zelf dat dit is omdat ze niet kan lezen of schrijven (gehoor p. 12). Voor zover dergelijke algemene beweringen überhaupt al kunnen ingeroepen worden nu

verzoekster dit niet eerder en persoonlijk verklaarde, kan dit geenszins blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waar wordt gesteld *“dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”*. Verzoekster toont dan ook niet aan dat haar vertrek uit India op andere redenen is gesteund dan louter persoonlijke en economische motieven. Verzoekster toont niet aan India te hebben verlaten omwille van redenen in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.14. Ten slotte kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie “COI Focus” “CHINA INDIA” *“De Tibetaanse gemeenschap in India”* blijken dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Verzoekster is nog steeds in het bezit van haar originele Identity Certificate (IC), die voorzien is van een NORI-stempel en nog geldig is tot 29 juni 2022. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar haar gezin in India.

2.15. De overige argumenten, stukken en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.16. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.17. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en zij geen elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.18. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK